

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXI. ročník

číslo 1/leden 2015

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.05	společné čtení: Jacques Philippe – „Vnitřní svoboda“
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	15.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
	19.00	Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	17.00	starší dorost

pro aktuální změny sledujte:

<http://branik.evangnet.cz/program.php>

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 751. schůze staršovstva konané v pondělí 12. ledna 2015

Přítomni: Pechar, Drápal, Bruncko, Dus, Mazný, Novotný, Slabý, Stralczynská, Žilková, Hoznauer

Omluveni: Holý, Chadima, Plhák, Zvánovcová

Biblický úvod: A. Hoznauer – o pokoře. úctě a respektu. Píseň *Přijď již, přijď Duchu stvořiteli*, modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v únoru, tedy 9. února 2015, biblický úvod bude mít A. Drápal.

Bohoslužby a další akce

- 19. 1. pondělí 18.00 v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů ekumenické bohoslužby
- 25. 1. Dušan Bruncko
- 29. 3. Sborové shromáždění

Přístavba

Řízení o územním rozhodnutí je ukončeno, ve středu 14. 1. 2015 bylo vydáno územní rozhodnutí. Na základě toho budeme žádat o stavební povolení.

Finance

- Na seniorátní adventní sbírku jsme odeslali 6 000 Kč.
- Sbírka na bohoslovce byla 4 865 Kč.
- Zaplatili jsme revizi hasicích přístrojů 2 021 Kč.
- Bylo dokončeno vyúčtování malého tábora se schodkem –36 Kč.
- Zaplatili jsme poplatek za územní rozhodnutí 20 000 Kč.
- J. Stralczynská připraví potvrzení o darech.

Ozvučení kostela

- Na stůl Páně budou umístěny dva mikrofony, které budou snímat zvuk ze širšího úhlu, aby bylo dobře slyšet i když farář nemluví přímo do mikrofону.
- Bude nutný přechod na elektronické varhany.

Další oznámení

- Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na vánoční hře.
- Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na akcích Taizé.
- Staršovstvo stanovilo termín výročního sborového shromáždění na 29. března 2015.
- Staršovstvo diskutovalo o formě a obsahu sborového shromáždění. Důležitou částí sborového shromáždění budou volby do staršovstva. Staršovstvo diskutovalo o pravidlech voleb, věnovalo se výběru kandidátů do staršovstva a diskutovalo o navrhování kandidátů do staršovstva. Podrobnosti o volbách jsou v následujícím článku.
- Staršovstvo diskutovalo o situaci v partnerském středisku Diakonie.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

Volby v Českobratrské církvi evangelické a nadcházející volby nového branického staršovstva

Blíží se sborové shromáždění, na kterém bude voleno nové staršovstvo. Cílem tohoto krátkého článku je připomenout formální aspekty voleb tak, jak to stanoví Církevní zřízení a s ním spjatý Jednací a volební řád. Podle těchto ustanovení je třeba rozlišovat tři typy voleb:

- 1) Volba jednoho kandidáta.
- 2) Volba více kandidátů najednou.
- 3) Volba z kandidátní listiny.

V závěru článku najdete prosbu o pomoc při sestavování kandidátní listiny.

Volba jednoho kandidáta je základní model. V tomto modelu každý může vybrat z více kandidátů jenom jednoho. Použití takového postupu pro volbu staršovstva znamená, že nejprve se zvolí jeden člen staršovstva, pak druhý, a tak dále. Podmínkou volby je získání nadpoloviční většiny. Při volbě z většího počtu kandidátů se to nemusí nikomu povést, což znamená, že se rozhoduje následnou užší volbou, do které postoupí dva kandidáti s největším počtem hlasů (při rovnosti hlasů jich může být ovšem více než dva). Užší volba se ale nemusí konat v případě, že všichni kandidáti dostali relativně malý počet hlasů (tomu se říká roztříštěná volba). V takovém případě může

předsedající navrhnout, aby se celá volba opakovala od počátku, a to třeba i vícekrát, dokud se neobjeví kandidáti s relativně větším počtem kladných hlasů. Ovšem i při užší volbě se může stát, že ani jeden kandidát nedostane nadpoloviční většinu. V takovém případě se musí daná užší volba opakovat a zvolen je ten, kdo v opakované volbě dostane více hlasů, i kdyby to nebyla nadpoloviční většina. Při rovnosti hlasů rozhoduje los. Volby podle tohoto modelu mohou být veřejné i tajné. V některých případech (například volby kazatele) musí být použito vždy tajné hlasování. Ve všech případech platí, že musí být přikročeno k tajné volbě, pokud o to požádá kterýkoliv hlasující.

Volba více kandidátů najednou znamená, že hlasující podávají návrhy kandidátů a z nich pak během hlasování každý uvede na hlasovací lístek nanejvýš tolik jmen, kolik míst se obsazuje. Kdybychom touto metodou volili staršovstvo, měl by každý 12 hlasů a musela by pak ještě dodatečně proběhnout samostatná volba náhradníků (ty máme tři, takže v této části by každý měl tři hlasy). Zvoleni jsou ti, kteří dostanou nadpoloviční počet hlasů. Snadno se tedy může stát, že při tomto postupu nejsou obsazena všechna místa. V takovém případě se provede užší volba mezi těmi dvěma ze zbylých kandidátů, kteří získali nejvíce hlasů. Ostatní neobsazená místa je pak třeba dovolit základní metodou, to jest jedno místo po druhém samostatnou volbou. Volba více kandidátů je vždy tajná a její použití musí být odsouhlaseno nadpoloviční většinou hlasujících.

Volba z kandidátní listiny je přípustná pouze při volbě staršovstva. Sborové shromáždění s ní musí vyslovit souhlas. Pokud by takový souhlas nedalo, musí se použít některá z výše uvedených dvou metod. V Braníku jsme staršovstvo zatím volili vždy pomocí kandidátní listiny. Končící staršovstvo bude navrhopvat, aby tomu bylo i v případě nadcházejících voleb. Kandidátní listina se upravuje tak, že se některá jména v ní uvedená mohou škrtnout a jiná mohou dopsat (tak je to ve volebním řádu výslovně stanoveno). Při tom je třeba volební lístek upravit tak, aby celkový počet neškrtnutých a dopsaných jmen nepřesáhl souhrnný počet členů a náhradníků staršovstva (to jest 15). Podmínkou zvolení je nadpoloviční počet hlasů. O tom, kdo je zvolen starším a kdo náhradníkem, rozhoduje pořadí podle počtu hlasů. Při rovnosti hlasů ovšem může nastat situace, kdy není jasné, kdo je zvolen starším a kdo je zvolen náhradníkem. V takovém případě je potřeba použít užší volbu. Může se také stát (byť doufám, že se tak nestane), že kandidátka připravená staršovstvem nezíská dostatečnou podporu a všechna místa nebudou obsazena. V takovém případě je nutné postupovat tak, že neobsazená místa starších se obsazují jedno po druhém samostatnou volbou.

V současné době staršovstvo pracuje na sestavení kandidátní listiny. Pokud kterýkoliv člen sboru má jakýkoliv návrh, kdo by měl být na ní uveden, což tedy je vlastně návrh, kdo by měl do budoucího staršovstva kandidovat, tak prosíme a žádáme o to, aby takový návrh sdělil kterémukoliv členu staršovstva. Každým takovým návrhem se budeme vážně zabývat.

Aleš Drápal, kurátor

NAD PÍSMEM

Dárek do lednových dnů

Matouš 2,1–12

Kometa s pořádným chvostem patří snad ke každému betlému, dostala se tam díky dnešnímu příběhu. Ponechme stranou úvahy, že to zřejmě kometa nebyla. Ponechme teologům nebo astrologům výklady konjunkcí různých hvězd, které snad měly symbolicky zdůraznit, že se děje něco převratného. Člověk té doby nemusel rozumět hvězdám, aby si všiml, že doba je plná očekávání Spasitele, ať už se tápavě hledá tam nebo jinde. Že to očekávání vyrůstá ze zklamání nad stavem světa, z jakési únavy životem, která byla pro pozdní antiku příznačná. (A zřejmě nejen pro pozdní antiku.)

Byla to zvláštní hvězda, která dovedla mudrce až k betlémskému dítěti. Až ke světlu, které přišlo do temnot, ke světlu, které svítí a tma je nepohltila, řečeno trochu tajemným jazykem Janova evangelia. Svítí vánoční hvězda i dnes? Jistě, kometa s pořádným chvostem patří snad do každého betléma, to už jsme řekli. A vánoční hvězdu věšíme do oken nebo na stromečky. Ale to všechno jsou jenom symboly, připomínky starých biblických událostí, hezký i méně hezký vánoční folklor. Pak přichází leden, neslavnostní měsíc bez třpytu, hvězdy z oken zmizely a vánoční stromky se přesunuly k popelnicím.

Dá se i teď, v lednových nesvátečních dnech jít podle hvězdy ve vsi její krásné symbolice? Máme podle čeho jít? Máme zdroj světla i směr, abychom měli podobně jako mudrci důvod „zaradovat se velikou radostí“? Trefíme k cíli? A kde je vlastně náš cíl, kde je náš Betlém, když o Kristu už slyšíme jen vyprávět?

Vážně jen vyprávět? Nevstoupil nikdy Bůh Otec, Kristus, Duch svatý, do našeho života? Nepocítili jsme nikdy záchvův Boží blízkosti, jeho otcovskou náruč, neukryli jsme se nikdy ve stínu jeho křídel? Nevstoupil Kristus do rozhovoru s námi v modlitbě, v písni, ve slovech Písma, v darech chleba a vína,

ve svém odpuštění, posile na novou cestu? Nezavanul k nám nikdy vítr Ducha svatého jako důkaz Boží přítomnosti a moci? Nevysvětlitelný, nevynutitelný, nepochopitelný, a přece vždy tak hřejivý, živý a mocný?

I v roce 2015, podobně jako v pozdní antice, roste a poroste zklamání nad stavem světa, pocit únavy životem a vším možným, co se kolem nás děje. Ale dnešní příběh ukázal, že ani cesta mágů nebyla snadná: daleká, do cizí země, do jiného prostředí, prodchnutá nebezpečím. Oni ovšem upřímně hledali. Zprvu poněkud zmateně, ale nakonec nás ujistili svým příkladem, že kdo hledá, tomu je dáno nalézt.

Tak můžeme taky hledat, to je vlastně jediný a nejdůležitější úkol pro naše příští dny. Hledat hvězdu, ptát se, klopýtat, snad i tápat. Pro ty, kdo přijali křesťanskou životní orientaci jako základ života, už jednou hvězda zasvítla jako výchozí bod, ukazatel, kterou cestou se dát. Ale dobře víme, že křesťané to nemají ve světě jednodušší. Život křesťana není a nemá být přesně nalajnovaná cesta za jasně zářící hvězdou. Někdy svítí váhavě a někdy se zdá, že už nesvítí vůbec.

Pořád nesvítí? Třeba pomůže někdo druhý. Rodina? Věrný přítel? Církev? Diakonie? Někdo, koho nám samo nebe seslalo?

Pořád nesvítí? Nejsou to třeba moje překážky, které sám kladu? Moje soběstřednost, pýcha? Nebo zase moje zklamanost, můj strach? Moje rezervovanost, neochota nechat se oslovit něčím novým a paradoxním?

Pořád nesvítí? Nezapomněl jsem se v tom všem hledání taky podívat vzhůru? Odevzdat se, čekat, spolehnout se? Možná skrze modlitbu, možná v písničce, možná i očima zamřzenýma slzami?

Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září, zpíváme v písni. Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září, a to i tehdy, kdy už pohasly hvězdy v oknech a vánoční stromečky leží u popelnic. Mágové od východu přišli do Betléma jako poslední – ve chvíli, kdy se vše vrací do normálních kolejí. Pastýři zase u svých stád, zástupy andělů v nebi a králové a politici se svými myšlenkami na udržení moci. Svět se vlastně moc nezměnil. Snad proto čte církev jejich vánoční příběh až v nesvátečních lednových dnech. Ta parta z východu totiž přišla také proto, aby nám znovu připomněla ten největší dárek, který jsme dostali. Dárek, který nepodléhá otřesům doby, povánočním výprodejům nebo bezútěšnosti lednových dnů. Dárek pro všechny – pro křesťany i nekřesťany, pro děti, rodiny, pro staré, osamělé, smutné i zklamané... Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září. Navzdory všem tmám, které ještě na světě jsou.

Pavel Hanych

JARO KŘIVOHLAVÝ

Se zármutkem a s vděčností
za život zaměřený na lásku k Bohu a bližním oznamujeme,
že dne 27. 12. 2014 ve věku nedožitých 90 let
zemřel námi milovaný

Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc.

Jako psycholog i jako přítel byl pro mnohé pomocí,
pro jiné radostí, pro další oporou.

*„Přišel čas jeho odchodu. Dobrý boj bojoval, běh dokončil, víru zachoval.
Nyní je pro něj připraven vavřín spravedlnosti, který mu dá v onen den Pán,
ten spravedlivý soudce.“*

(viz 2Tm 4,6–8)

**Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákohe, tvůrce tvůj, Izraeli:
„Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“**

Izajáš 43,1

Úvod k autobiografii vydaných knih:

Vážení přátelé,

je podzim – doba vinobraní. I já prožívám podzim svého života. Blíží se mi hranice 90 let a 63let manželského a rodinného života. A tak se ohlížím za svým životem – co by se dalo v něm najít jako dobré víno. To, co jsem v jednom vinohradě sebral, dávám s pokorou zde na vědomí. S pozdravem a přáním radosti
Jaro Křivohlavý

Poslední příspěvek Jaro Křivohlavého do Brány – v prosinci 2014

JAK SI NÁŠ DĚDEČEK-PRADĚDEČEK BABIČKU-PRABABIČKU HLEDAL I O TOM, KDE A JAK JI NAŠEL

Bylo to dávno a dávno – a přece jako by to bylo včera. Psal se rok 1951. Váš dědeček-pradědeček dokončil vysokoškolská studia. V kapse měl papíry, které ho opravňovaly učit na gymnáziích (jazyky) a navrch ještě čerstvý doktorát z filosofie. Měl dobré zaměstnání ve Výzkumném ústavu bezpečnosti práce (protiúrazové zábrany) a měl střechu nad hlavou – měl kde bydlet. A přece mu něco chybělo. Bylo mu 26 let a byl ještě svobodný. Chodil do všech možných pražských sborů – přesněji do jejich mládeží – a hledal. Jezdil na prázdninové kurzy mládeže a i tam hledal. To hledání mu bylo přičteno hned při confirmaci. Jeho confirmačním heslem bylo „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“ (Mt 7,7) Tak hledal. Avšak pořád nenacházel to, co hledal.

V létě roku 1951 se konal ve Zlíně sjezd SNAHY. To byla křesťanská společnost, která zahrnovala řadu církví a pořádala akce, kterých se účastnilo vždy velké množství mladých lidí – křesťanů.. A v létě toho roku dostala Snaha povolení (poslední vůbec) konat společný sjezd ve Zlíně. To jsme se dozvěděli i v Třebenicích. V mládeži jsme o tom hovořili. Našlo se 12 „apoštolů“, kteří byli ochotni do Zlína jet.

Do Zlína jsme přijeli vlakem. Byli jsme překvapeni, jak malé nádraží má tak velké město. Hledali jsme přijímací kancelář sjezdu. Podařilo se ji nalézt. Stáli jsme v řadě pěkně za sebou a hlásili se o nocleh. Odevzdali jsme lístky na potraviny pro společné stravování a zaplatili sjezdový poplatek. Vyřizo-

val jsem to za celou naši skupinku. Najednou jsem si všiml děvčete, které stříhalo lístky na potraviny. Byly to její vlasy, co upoutalo mou pozornost. Dva dlouhé silné copy tmavohnědé barvy spletené do koruny na vrch hlavy. Nebyly to jen vlasy, co u ní přitahovalo mou pozornost. Bylo to i její jednání s námi – příchozími a hosty. Její úsměvy, které rozdávala všem příchozím. Abych nebyl nápadný, začal jsem se tehdy bavit nejprve s její kolegyní, která měla na starosti noclehy. Dával jsem ale pozor, když se ta copatá bavila s jiným děvčetem o tom, kam půjdou večer do shromáždění – které si vyberou z pěti možností. A večer jsem tam byl již půl hodiny před začátkem. Když přicházela, hned jsem ji oslovil jako „my, kteří se už známe“ a v její blízkosti jsem zůstal po celý večer. Nakonec jsem ji i doprovodil domů. Bydlela totiž u známých ve Zlíně.

Druhý den bylo veliké shromáždění v letním kině. 4 500 mladých lidí v jednom kotli. Hrála tam velká těšínská dechová kapela a zpíval snad stočlenný sbor. Řídil ho Jano Valach. Promlouvalo tam k nám několik významných lidí. Já jsem seděl na trávníku 5 metrů od té tmavovlásky. Nějak jsem pociťoval významnost okamžiku a první „její“ fotografie byla pořízena již na tomto shromáždění. Ve Zlíně jsem byl 4 dny a snažil jsem se být co nejvíce tam, kde byla „ona“. Nežli jsme odjeli ze Zlína měl jsem v kapse adresu jejího bydliště.

Z domova jsem jí ihned posílal pozdravy. Vždy jsem se dotazoval, zda bych mohl nejbližší neděli do Zlína přijet. Odpověď chodila v raně blesku. Vždy však byla záporná – „Nejezdi, jedu k rodičům“ nebo „Nejezdi, máme s mládeží výlet“ atp. Na ten sedmý lístek jsem již nečekal (skutečně potom došel) a rozjel se do Ruzyně na letiště. Tam jsem si koupil letenku do Zlína a za necelou hodinu letu jsem byl ve Zlíně. Martičku jsem tam doma nezašel. Byla s mládeží v jedné rodině. Vyhledal jsem ji. Zazvonil jsem. Přišla mi otevřít paní domu. Zeptal jsem se, zda tam Martička je a ona to hned oznámila celé skupině mládeží. Na dotaz, kdo ji hledá, slyšel jsem „Poletuška“ – to bylo jméno, které mi dala zlínská mládež, když mě viděli neustále běhat tam, kde byla Martička. A ta na to odpověděla: „Děcka, já jsem s ním hned hotová.“ Vyšla ven a já, který jsem to všechno slyšel, jsem tam stál a nebyl s to dostat ze sebe jediné slovo. Nakonec jsem něco vykotal o tom, že jsem přijel letadlem podívat se na ni. Rozhodnutí rázně odmítnout setkání se tak změnilo a nabídka ke společné vycházce byla přijata. Teprve po létech jsem se dozvěděl, že když Martička slyšela, že jsem přiletěl letadlem na rande, řekla si, že v tom případě mne nemůže tak rychle vyhodit.

Není procházka jako procházka. – a tohle byla procházka „na život a na smrt“. Šli jsme vedle sebe a jeden i druhý se pokoušeli nastínit, jakého člověka k sobě hledáme. Já jsem po létech měl představu pěkně vytříbenou: chci věřící děvče, které vyrostlo v rodině s delší rodovou evangelickou tradicí. Chci děvče, které si přeje mít hezkou rodinu. Byl jsem mile překvapen, když Martynty požadavky byly v souladu s mými plány. Měl jsem ještě dvě zásady: v případě, že by děvče, o které se zajímám, mělo známost se studentem teologie nebo s vojákem v základní službě, tak vše končím a zmizím. Ti potřebují více nežli já dobré děvče a když jsou ve službě, nemohou se bránit. Ani jedna z těchto dvou možností zde však nenastala. První vycházka tak končila dohodou. Budeme dále pokračovat.

Druhý den byla neděle. My jsme šli po obědě navštívit Martičky tetu do nemocnice. I stalo se, že sestřička přinesla pacientce šálek kávy a přitom se mne zeptala, zda bych taky nechtěl šálek. Byl jsem pro a za chvíli ho sestřička nesla. Když jsem se dotkl šálku, Martička mne pleskla přes ruku a zvolala „Nech to, to je pro pana doktora“. Načež teta povídá: „Je to v pořádku, Jára je přece doktor.“ A to byl konec! Martička to do té chvíle nevěděla. Za žádnou cenu si nechtěla doktora vzít. Tehdy jsem si přál mluvit jazyky andělskými. Nakonec se přece jen vše uklidnilo. Doktorát byl přijat na milost.

Příští sobotu jsem opět letěl do Zlína letadlem. Cesta ale byla delší. Měli jsme navštívit rodiče Martičky. Já jsem ale nevěděl, kde jsou Bohumilice. Podle tmavých vlasů Martičky jsem usuzoval, že je z Valašska. Když jsme však v Otrokovicích nastupovali do vlaku směrem na Břeclav, moje představa padla. V Hodoníně jsme přestupovali – a jeli dále přes Čejč do Klobouk u Brna. Od tamtud jsme měli jít ještě hodinu pěšky. Vzal nás ale autem Martičky známý a přijeli jsme „předčasně“.

V neděli ráno se šlo do kostela. Do Klobouk. Po silnici to je hodně přes hodinu. Přes pole se to dá ale za hodinu stihnout. V té pahorkatině Jižní Moravy jsou cesty prošlapány a my jsme viděli, jak další skupiny z okolních vesnic jdou taky pěšky do kostela do Klobouk. A k tomu nám na cestu zvonily kloboucké zvony a sluníčko svítilo. V klobouckém kostele nás u vchodu uvítala bronzová deska, která připomínala dobu, kdy zde byl do církve přijímán T. G. Masaryk a kázal zde superintendent Císař. Kostel byl ohromně veliký a kázali dva faráři. Kostel byl plný, takže děti musely stát u lavic. Varhany při zpěvu hrály jak o svatbě.

Za týden jsem byl opět v Bohumilicích. Tentokrát jsem přijel vlakem přes Brno. Z kostela jsme v neděli šli izolovaně – jen my dva s Martičkou. V údolí

mezi Kloboukami a Bohumilicemi jsme se zastavili. Já jsem vytáhl důležitý dopis. Poslala mi ho doporučeně Vojenská správa. A volala mne na dva roky k vykonání základní vojenské služby. Zeptal jsem se Martičky, zda na mne počká – a dostal jasně negativní odpověď: „Ne“. Její přítelkyně tak čekala, ale on se vrátil a přivedl si jinou. Začal jsem smlouvat a ptal jsem se, jestli bychom se mohli vzít po roce vojenské služby. Odpověď byla opět „Ne“. A v té chvíli, kdy se vše nadějně bortilo, mi byla dána (doslova se shora „podsunuta“) otázka: „A kdybychom se vzali nežli půjdu na vojnu, byla bys pro?“ Na to zazněla jasná odpověď: „Ano – a ráda“.

Doma v Bohumilicích jsme společně oznámili, že za 14 dní budeme mít svatbu. Mezi tím jsme museli vše připravit: povolení ke svatbě na Staroměstské radnici (byl jsem občanem Starého města), zajištění kostela u Klimenta a bratra faráře Mirka Heryána, pozvání varhanice z Lužice a obstarání kytice pro nevěstu (od bratrance Vládi Vodenky), ubytování v hotelu Paříž, roze-slání svatebních oznámení, ušití svatebních šatů (nevěsty) – a představení nevěsty před svatbou mým rodičům v Třebenicích.

Přesněji: v den svatby jsme se s Matičkou viděli po šesté v životě. A šlo to! A byla svatba. Do kostela přišli téměř všichni zaměstnanci ústavu, kde jsem pracoval. Přišla tam mládež z Prahy Nuslí, kam jsem pravidelně chodil, a přijela i skupina mládeže z Třebenic a z Kladna. Kázání bylo na text „Přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás“ (Ř 15,7). Vyslechli jsme sólo (Hiawatha) pro violoncello (Karel Taufer) a varhany a zpívali řadu písní. Pak ještě fotografování, svatební hostina v hotelu Paříž a byli jsme svoji. Že o tom budu povídat svým vnoučatům a pravnou-čatům ještě 64 let po tom, co se to stalo, to mne tenkrát nenapadlo. Až nyní, kdy na mně dvě cécorky žebraly: „Řekni nám dědečku, jaké to bylo, když jsi si babičku bral?“

Dovětek: Když jsme slavili zlatou svatbu, pozvali jsme zase bratra faráře Mirka Heryána. Měl stejný text kázání jako před půl stoletím. Při zlaté svatbě jsme byli s dětmi opět u Klimenta a poté společný oběd v Hotelu Paříž. Johan Sebastian Bach by k tomuto příběhu nakonec napsal šifru SDG – Soli Deo Gloria. Oba bychom s tím souhlasili. Důvodů je k tomu habaděj.

*Advent 2014
Jaro Křivohlavý*

OCENĚNÍ IVY DRÁPALOVÉ

Počátkem prosince obdržela dlouholetá členka branického sboru Iva Drápalová jednu z nejvýznamnějších cen, udělovaných v ČR. Konkrétně šlo o Hanno R. Ellenbogen Citizenship Award. Zařadila se mezi tak významné, již oceněné, osobnosti, kterými byl Václav Havel, Madeleine Albright, Adam Michnik, Jří Dienstbier či 14. Dalajláma. Souběžně s ní obdržela stejnou cenu i Věra Čáslavská.

Cenu uděluje Prague Society, jejíž předseda, Marc S. Ellenbogen, o Ivě a Věře prohlásil: „Jedná se o dvě nejdůležitější z této země. Nenechaly se odradit od své práce i za cenu ohromného osobního rizika a oběti. Velmi málo z nás v sobě najde podobnou sílu.“

Součástí ceny je možnost nakládat s částkou 75 000 Kč – nikoli ale pro sebe, ale pro druhé. Iva si vybrala tuto částku předat Štěpánovi Ripkovi, který se zabývá problematikou sociálního bydlení a Romů.

Congrats!

Jakub Drápal

VÁNOČNÍ HRA

Labyrint světa a ráj betlémské stáje

Autor: Jaroslav František Pechar

Volně zpracovaný téměř muzikál podle díla Jana Amose Komenského *Labyrint světa a ráj srdce*

Tři bratři postupně odcházejí z pohodlného zázemí domova do světa. Ke každému z nich se připojuje průvodce Všezevď Všudybud a jeho věrný společník Mámení, který poutníkovi nasazuje růžové brýle.

Průvodkyně: Ten první, to je hrad Štěstí. Tam přicházejí ti nejlepší. A ten druhý, ten velký, (*slavnostně*) to je sídlo královny světa Moudrosti.

Poutník 3: Ale to je to krásně uspořádané!

Mámení 1: (*přichází k poutníkům*) Aby nebylo!

Všudybud 1: (*přichází k poutníkům*) Jen si to poslechni!

Voiceband: *Jak je ten svět krásně spořádán... (My jsme žáci 3. B)*

- 2) Koukni vpřed i nazpátek,
Všude vládne pořádek!
Pracujem' bez dechu
K obecnému prospěchu
Všudybud a Mámení:
Tedy žádnou neplechu!

- 3) Všechny světa věcičky
přes ty správný brejličky
Vypadaj' – každý ví –
překrásný a růžový
Všudybud a Mámení:
Pořídte si takový!

Jenže poutníci brzy zjistí, že pohled bez brýlí ukazuje něco zcela jiného...

Voiceband: *Jak je ten svět hrozně spořádán... (My jsme žáci 3. B)*

- 1) Kdo by tu do světa lez? / Je to jeden děs a běs!
Bez brýlí růžových / vidíš hlavně lidský hřích!

Poutníci se dostávají na náměstí mezi řemeslníky. Jsou nadšeni, jak každý dělá dobře a poctivě svou práci. Jenže, když sundají brejličky?

Voiceband: *Ten kazí to a ten zas tohle (hudba Zd. Petr, původní text J. Werich)*

Tady se zrovna fláká zedník
a ten co k nesehnání je, je jeho podavač,
střechu máš dřavou jak cedník
a bez úplatku neprodá nic prodavač.
Ten šidí na váze, ten zase na daních,
tamtoho termíny už jsou jen všem pro smích.
Ten kazí to a ten zas tohle a všichni dohromady vydělají moc.

Stavitelka: (*rozzlobeně, hrozí prstem*) Tohle vaše stavení vůbec není k bydlení.

Tesař: (*zasměje se:*) Hlavně, že jste dala prachy, užiju si, žádný strachy.

Stavitelka: (*Do publika a na policistku, ukazuje na tesaře:*) Tenhle člověk mi tu škodí!

Tesař společně s policistkou: Tak to na tom světě chodí.

Setkání s váženými učenci:

Voiceband: Gaudeamus Igitur 1

Gaudeamus Igitur, právem jim tu zahrají,
jejich moudrost, vzdělání, přináší všem naději,
že teď v světě bude lépe a nikdo se už nesplete.
Ze všech problémů a starostí učenci nás vyproští!

Nadšení se bez brýlí změní na rozčarování nad nepoctivci, kteří si akademický titul koupili a nic neumí.

Ani další zastávka u Hradu Štěstí na poutníky moc nezapůsobí:

Všudybud 1: Hrad Štěstí, hrad pro pilné a pracovitě. Pořádně se podívej – támhle stojí! Ten s tou krásnou branou, která je nadepsaná „Ctnost“ – tou vchází každý, kdo chce být šťastný.

Poutník 1: (*kouká bez brýlí, hledí do dáli ke vchodu do kostela*) Zdá se mi nějaká zarostlá, jako by tou branou ke štěstí už hodně dlouho nikdo nešel... Zato vedle ní jsou brány nadepsané Pokrytectví, Lež, Pochlebování, Násilí, Úplatky. Těmi proudí za štěstím hotové davy!

...

Všudybud 2: Podívej, jak jsou na tom obyvatelé toho hradu krásně.

Mámení 2: Vždyť si to také zaslouží – štěstí je tu jen pro ty, kteří pro tento svět udělali něco chvályhodného.

Poutník 2: Že bych tedy konečně našel spravedlnost ve světě?!

...

Poutník 3: Ani si nedokážete představit, jak se na ten hrad Štěstí těším.

Všudybud 3: Má dokonce několik pater – v jednom bydlí boháči, v dalším ti, kdo si užívají rozkoši světa, ve třetím vážení a slavní.

Mámení 3: A úplně nejvýše přebývají ti, co pro tento svět udělali nejvíc a stali se tak nesmrtelnými.

Voiceband: Hrad štěstí 3 (Už koníček pádí)

Když žil's život řádný a obhájil ctnost,
tak odměnou správnou je nesmrtelnost.
Za poctivou práci tě odmění svět,
jen tu snahu dát si a začít teď hned.

Jenže bez brýlí poutníci vidí, jak se boháč bojí o svůj pytel peněz, šlechtici se perou o královskou korunu, král a princezna si nechají namalovat svůj portrét, aby se stali nesmrtelnými. Jenže korunu uchvátí vražedkyně, která probodla princeznu.

Voiceband: Hrad hrůzy 3 (Už koníček pádí)

Znám příšernej zámek, znám příšernej hrad,
kde slavný se může jen o život bát.
A čím stojíš výše, tím horší je pád,
snad všechno je štěstí, jen ne tenhle hrad.

Nakonec průvodci ukáží poutníkům svůj trumf: hrad královny světa Moudrosti. K Moudrosti zrovna přichází král Šalamoun, aby žádal o obžalování Lakomství, Ožralství, Lenosti a Krutosti. Královna obžalované vykazuje z království. Jenže oni se přejmenovali na Šetrnost, Podnapilost, Pohodlnost a Přísnost, vrátí se zpět a královna rozhodne, že jsou volní.

Šalamoun: Ty že jsi Moudrost? (*Otáčí jí korunu a je vidět nápis „Bláznovství“, otáčí se směrem k publiku, ukazuje na korunu a volá:*) Moudrost tohoto světa je Bláznovství! Místo Pravdy je na světě jen Přizpůsobivost, místo Statečnosti obyčejná Drzost, místo Lásky vládnou Chtíč, místo Zbožnosti jen Pokrytectví. Hanba! Hanba! Hanba!

...

Poutníci s hlavami v dlaních sedí na kraji pódia nehýbou se. Přicházejí dveřmi andělé, zvedají položené štafle, lezou na ně, drží společně velkou kometu.

Anděl Gabriel: (*na žebříku*) Podívejte se

Poutník 1: Kdo?

Poutník 2: Kam?

Poutník 3: (*velmi beznadějně sklesle*) Proč?

Ani jeden poutník nezvedne hlavu z dlaní.

Anděl Rafael: (*na žebříku*) Podívejte se! (*s důrazem, trochu rozčileně*)

Poutník 1: Kdo?

Poutník 2: Kam?

Poutník 3: (*velmi beznadějně sklesle*) Proč?

Zase ani jeden poutník nezvedne hlavu z dlaní

Anděl Michael: (*dole mezi štaflema – ždýchá do Poutníků, ukazuje nahoru*)

Podívejte se nahoru!

Poutníci se dívají nahoru. Zvednou hlavu, nad nimi je kometa. pak se rozhlídnou kolem sebe.

Poutník 1: Andělé... (*užasle*) Jeden, druhý, třetí – co se to děje?

Anděl Gabriel: Narodil se vám Spasitel!

Anděl Rafael: A nejen vám, ale celému světu, všem lidem!

Poutník 2: A copak to něco změní? (*pořád sklesle, ironicky*)

Anděl Michael: No jistě! **On změní to nejdůležitější – lidské srdce!**

Anděl Gabriel: Pozvi ho dál a najdeš to, co jsi hledal ve světě: pokoj, útěchu a hojnost všeho.

Hra o zkaženosti světa skončila nadějnou scénou o narození Spasitele. Bratr kurátor poděkoval autorovi, režisérce, pomocníkům, hercům i hudebníkům. Diváci i herci zatleskali.

Braník a Taizé, aneb Taizé a Braník

NA ZAČÁTKU BYLA PÍSEŇ Z TAIZÉ:

Náš Bůh je láska, mějte odvahu, žijte pro lásku. Náš Bůh je láska. Nemusíš se bát.

Náš vztah k setkání Taizé má dlouholeté kořeny, které byly zapuštěny v roce 1990, kdy mnohé naše rodiny hostily poutníky z různých zemí Evropy. Takže, v momentě, kdy se začalo mluvit o 37. setkání mládeže Taizé v Praze, jsme ani chvilku neváhali a pustili se s chutí do práce, aniž bychom věděli, co nás čeká. Do poslední chvíle nebylo známo, kolik lidí přijede, z jakých zemí, jakými jazyky se dorozumíme a budou-li to ženy nebo muži. Na všechny otázky jsme odpovídali: nevíme. Takže, napětí až do konce.

Ale, pojďme na samý začátek. Taizé, to bylo naše dítě, které se narodilo velmi slabé a neduživé. Vyžadovalo mnoho péče a lásky, které se mu dostalo, a tak jsme viděli, jak den po dni sílí a má se k světu.

Původní plán, že počet ubytovaných v našem sboru by se mohl pohybovat kolem 20, se postupně naplňoval. Dokonce se zvyšoval na 50, na 55 ... a ve finále se do našich rodin vešlo 65 hostů. A to nebyla využita další nabízená místa na zemi.

Stejný vývoj měl i celkový počet účastníků. Těžko se shánělo ubytování pro předem přihlášených 18 000. Postupně se zvyšoval počet ubytovacích možností, ale zvyšoval se i počet neubytovaných, protože se stále hlásili další a další zájemci. Jejich počet před datem příjezdu stoupl na 22 000, pět dní před tímto datem na více než 30 000. Stoupal počet škol, které nabídly své prostory. Zázračným způsobem stoupal i počet těch, kdo se rozhodli přijmout hosty do své domácnosti. Všichni, kdo přijeli, byli ubytováni, aniž by byly využity všechny nabídky škol.

V Braníku jsme měli příjmy dva. 27. 12. jsme uvítali 11 dobrovolníků z Francie, kteří pak pracovali při hlavním příjmu, případně v hlavním informačním středisku, ve školách jako dozor, v tiskovém centru nebo jako vedoucí pěveckého týmu.

Hlavní příjezd byl 29. 12., kdy do kostela postupně dorazilo 54 mladých lidí z Polska, Francie, Litvy, Lotyšska, Portugalska, Rakouska a Německa. Všechny jsme pohostili, ubytovali, nikdo se nám neztratil a počet při příjmu a odjezdu se kupodivu shodoval.

30. 12. začínal program, který měli účastníci vyznačený na svých listech, barevně odlišených podle národů. Obdivovali jsme celkovou perfektní organizaci. Vše bylo bez zmatků, stačilo se řídit rozpisem. Všichni se vystřídali na workshopech, modlitbách ve středu města i při večerních modlitbách v halách výstaviště Letňany a v katedrále. Výborně byl zorganizován i odchod z těchto center a doprava do míst ubytování.

Ranní modlitby v našem kostele i modlitba za mír byly vynikající, takové, jaké mají při setkání Taizé být. Bylo to hlavně díky hudební a organizační schopnosti Thanha.

Po krásném, působivém začátku dne pokračovalo setkání diskusemi a prací v malých skupinkách, kterých bylo 6. V každé z nich byly zastoupeny všechny národy, které se potkaly v Braníku. Témata byla zajímavá, spojená se současným životem. Jedním z nich byla i otázka tolerance, která se během chvilky přesunula na vlastní zkušenosti účastníků, především ke vztahu křesťanů a muslimů. Bylo zajímavé poslouchat mladé lidi a jejich postoje k této otázce. Mnozí z nich nežijí ve své původní zemi, ale všichni respektují zákony země, do které přišli. Bohužel, jejich zkušenosti byly negativní. Nikdo neuměl zodpovědět, kde a jak najít řešení. A to bylo ještě před vyvražděním redakce Charlie Hebdo v Paříži.

Pět (pro některé sedm) dnů uteklo jako voda a my v pátek 2. 1. 2015 stáli před loučením s našimi novými dcerami a syny. Skanulo mnoho slz na obou stranách a bylo příjemné slyšet od mnohých, že tak krásné, srdečné, neformální setkání ještě neprožili.

První dopisy, odeslané po návratu, hovoří za všechno.

CO NÁM SEKÁNÍ PŘINESLO:

- Poznání mnohých mladých vynikajících lidí – osobností
- Poznání, že není hranic mezi národy
- Poznání, že neexistují rozdíly mezi lidmi zdravými a hendikepovanými
- Poznání i nás (rozuměj braničáků) navzájem při společné práci
- Mnoho neopakovatelných a nepřenositelných zážitků
- Mnoho vzpomínek
- Mnoho nových přátel

CO NÁM SETKÁNÍ VZALO:

- Mnoho bezesných nocí, jak vše dopadne
- Několik velmi krátkých nocí, díky nekonečnému povídání v rodinách

Díky perfektní přípravě hlavních organizátorů celého setkání Taizé 2015 a vysoké logistice vše proběhlo báječně. Myslíme si, že můžeme být šťastni, že jsme se i my stali malým zrnkem písku v ohromném moři fantastického projektu.

Toto vše by nebylo možné bez pomoci všech, kteří/které přiložili ruku k dílu jakýmkoliv způsobem. Děkujeme vám.

Milada Borovská

Z DOPISU THANH NGUYENA MILADĚ:

I'm physically in Paris now, but my soul is still being there in Praha. I really miss the street leading to your house, the conversation with you and Geoffroy until 23h and the walk to church in the morning.

Thanks for your kindness, for the little cookies and for all of the lovely things you have given, for your great smile. It was a great Taizé's meeting for me. I really enjoyed it, especially the prayers...

Z DOPISU LAURE THIEBLIN DAGMAR EVALDOVÉ (NAŠÍ NEJSTARŠÍ UBYTOVATELCE):

... Thank you so much for your friendly welcome and all the things that you made for us. We can't forget your patience, your attention, your kindness! Thanks to you, we spent so amazing time in Prague, we felt at home. It was great to know about the uses, traditions and history of your country and to meet the christian people from all parts of Europe! This pilgrimage was for us a real breath of air and now we feel full of hope and energy to start the New Year...

Malé ohlédnutí za setkáním s poutníky z Taizé

Závěr loňského roku a začátek nového přinesly do našeho branického společenství, a také celému našemu městu, něco krásného, i vzácného: Tisíce mladých lidí z Evropy, ale i z jiných koutů světa přijelo sdílet a povzbudit svoji i naši víru.

Zúčastnila jsem se v našem sboru tří setkání při společných programech a moje očekávání se naplnila. Prožila jsem při nich kus pokory, naděje i neokázalého nasazení, které z účastníků vyzářovaly. Hlavním tématem celého setkání byla Ježíšova slova: „... jste světlem a solí světu...“ Modlitby, písně, rozhovory a slova Písma vedoucí ke ztišení a soustředění a také k sobě navzájem napříč národnostmi mě znovu potěšily. Ano, jsme zde spolu, Bůh volá a zve, pověřuje svým posláním i úkoly další a další a k tomu dává i sílu je plnit. Zkrátka s námi počítá a je s námi. Díky za to.

Miriam Žilková

A JEŠTĚ PÁR MYŠLENEK UBYTOVATELŮ Z JINÉHO CENTRA – ZE SPOŘILOVA:

- ... Setkání s poutníky bylo pro všechny velkou radostí a nadějí. Zaregistrovali jsme, že přestávají fungovat fyzické zákony. Čím více energie jsme vydali, čím méně jsme spali, tím více odpočatí jsme byli a tím více energie jsme získali.
- Velká radost z objevení síly a hloubky zpívané modlitby, kterou jsem dosud brala jen jako pěknou muziku a ve které jsem i díky setkání v Letňanech objevila jednoduchý způsob bytí s Bohem...

- Chtěli jsme obdarovat pohostinstvím i svědectvím, ale nakonec se nejvíce cítíme obdarováni sami...
- Zjištění: K úspěšnému završení akce není třeba zcela podrobných informací kdy, jak a co dělat. Musím však být vytrvalá a vše co dělám, musím dělat s láskou. Musím si stále cvičit intuici... musím se stále usilovně cvičit v důvěře ve stálou pomoc Ducha Svatého, v jeho vedení a lásku.
- Předsevzetí: Chci se zbavit sklonu ke stálému hodnocení, posuzování a tvorbě striktních postojů. Chci nechat prostor pro údiv, co všechno může být zahrnuto pod pojem „plnost života“.

RČ

BRANÍXOBĚ VI.

V neděli 11. ledna 2015 se uskutečnil již 6. ročník oblíbených autorských vystoupení BRANÍXOBĚ.

Jak bývá zvykem, po znělce zahájily přehlídku ty nejstarší – Babinec.

12 seniorek – Rut, Milada, Jarka, Růža, Eva, Věra J., Věra N., Dáša, Jiřina, Zdena, Jana, Marulka – jejichž celkový věk činí 948 let, to je pěkný průměr 80 let – předvedlo scénku „*Jak si babinec poradil s velkou řepou*“. Autorkou tentokrát byla Eva Borecká, velkou řepu namalovala Jiřina Adamcová.

Dále vystoupili autoři a interpreti známí i neznámí (o nich v příští Bráně).

Na úplný konec byl koncert hudební skupiny Ondřeje Halamy
„**PRANIC**“:

Petr Babec – elektrický kontrabas

Ondřej Halama – elektrická kytara

Míťa Meier – dechové nástroje

POZVÁNKA

Zima ještě ani pořádně nezačala, ale už je čas přemýšlet, co budeme dělat v létě:

Pozvánka na 16. sborovou dovolenou v termínu od 15. do 22. srpna 2015

Sborová dovolená se uskuteční – stejně tak jako v loňském roce – v jižní části Šumavy v **rekreačním středisku Olšina** na břehu stejnojmenného rybníku. Ubytování budeme v několika objektech v jednom areálu: v hotelu Michala, chatě Lesanka, ve zděných chatkách a v ubytovně Šumava.

- Podrobnosti o středisku najdete na www.vls.cz/olsina.
- Případné dotazy zodpoví Zdenka Kučerová:

☎ 605 860 534

✉ z.kucerova.branik@volny.cz

Pozvánku a formuláře přihlášky najdete na židli v předsíni kostela.

Závazné přihlášky je nutno odevzdat co nejdříve! Po naplnění pro nás rezervovaného počtu míst budou další přihlášení vedeni jako náhradníci.

a ještě jedna fotografie z vánoční hry

OBSAH 1/2015

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 751. schůze staršovstva z pondělí 12. 1. 2014	
Volby v Českobratrské církvi evangelické	4
a nadcházející volby nového branického staršovstva	
Nad Písmem	6
Dárek do lednových dnů (Matouš 2,1–12)	
Jaro Křivohlavý	8
Jak si náš dědeček-pradědeček babičku-prababičku hledal	9
i o tom, kde a jak ji našel	
Ocenění Ivy Drápalové	13
Vánoční hra 2015	14
Labyrint světa a ráj betlémské stáje	
Braník a Taizé, aneb Taizé a Braník	20
BRANÍXOBĚ VI.	24
Pozvánka na sborovou dovolenou	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXI. ročník, číslo 1/leden 2015

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Fotografie:

Daniel Ekart, Klára Mazná, Milada Borovská a Vlasta Urbánková

